

Община Попово е разположена в североизточната част на Република България. В съответствие с административно-териториалното деление на страната, тя попада в Търговищка област. Общата територия на общината е 833,398 кв. м, като граничи с общините Търговище, Антоново, Стражица, Бяла, Две могили, Опака, Цар Калоян, Разград и Лозница.

В административно–териториалните граници на общината са включени 35 населени места, от тях 34 села и само административният център Попово е град. Селищната мрежа е формирана от 4 села с население над 1000 души, 7 села с население от 501-1000 обитатели, 17 села с население от 101-500 души и 6 села с население под 100 души. Най-големите села са: Кардам – 1590 жители, Светлен – 1226 жители, Зараево – 1030 жители, Садина – 1020 жители, Ломци - 977 жители и Славяново – 900 жители.

Според старо предание днешно Попово е основано от свещеник, който се установил със семейството си край рекичката, на поляна, оградена отвсякъде с вековни гори. С много труд, изкоренявайки гората, той създавал нива след нива. Една есен ранен сняг заварил в района малка турска войскова част, на която се наложило да презимува в имотите на попа. Когато през пролетта тя се добрала до Цариград, учуден султанът поискал да види свещеника. Той пристигнал заедно със своите синове с волска кола, натоварена със земеделски сечива. На въпроса как е могъл да изхрани не само семейството си, а и войниците през изминалата дълга зима, попът отговорил с жест, показвайки натоварената кола и своите синове. Султанът го изпратил обратно с дарове и заръка свободно да живее, там където се е установил и да попува. Прочул се свещеникът, все по-често започнали да го търсят сънародниците му за християнски обреди, а някои от тях издигнали къщи близо до неговия дом. Така се появило Попкьой (Поповото село).

В действителност за пръв път името на селището се споменава в османски данъчен регистър от 1524 г. като село Евренос, Кулфал Факъх или още Поп Алагъоз (*пъстроокият поп*

). В документ от 1573 г. като име на селището се сочи само Поп Алагъоз и това име се налага за продължителен период от време. По-късно е известно и под името Попкьой (Попово село), като се използва и името Кара Лом (Черен Лом).

По време на освободителната за България руско-турска война от 1877-1878 г. за пръв път руски войски влизат в Попово на 16-ти юли 1877 г., а окончателното освобождение на Попово, заедно с околните села се извършва на 15-ти януари 1878 г. от Източния отряд на руската армия.

След Освобождението селището изпреварва икономически останалите околни населени места благодарение на предприемчивия дух на новите заселници — балканджии, дошли основно от Габровско, Великотърновско, Еленско, Дряновско, Тревненско и Горнооряховско, които заменят изселващото се турско население. Поради географските си дадености и наличието на предприемчиви и напредничави за времето си жители, през 1880 г. село Попово е обявено за околийски център на Поповска околия с 48 прилежащи села, а на 10 юни 1883 г. и за „градец“.

Най-голям икономически подем в градчето настъпва след прокарването на ж.п. линията София-Варна, минаваща в непосредствена близост до град Попово, благодарение на силния натиск на местната общественост върху правителството и откриването на поповската ж.п. гара през 1899 г. Малкото градче се превръща в първостепенен земеделски, търговски, а по-късно и икономически център за района.

След 9 септември 1944 г. и след национализацията на частната промишленост и окрупняването ѝ постепенно се създават множество заводи, работещи интензивно до 90-те г. на ХХ век. Най-силен стимул в развитието си местната промишленост получава по линия на интегрирането на промишлеността на социалистическите държави. За нуждите на работещите в създадената огромна промишлена зона за големината на Попово през 1971 г. започва изграждането на нов квартал (ЖК „Запад” или "Русаля"), застроен изцяло с многоетажни блокове, където да живеят новите работници. През същата година към град Попово са присъединени две от най-близките села - Невски и Сеячи и са превърнати в негови квартали, с което се оформя днешния териториален облик на селището.

След разпадането на Съюза за икономическа взаимопомощ на социалистическите държави (СИВ) и техния военен блок, Югоембаргото, наложено от САЩ и Западна Европа, колапса в търговията с бившия СССР, бързата и не дотам успешна приватизация на държавните предприятия и в Попово бяха закрити голяма част от заводите. Това доведе до появата на трайно висока безработица и до постепенно намаляване на населението на града и на селата поради миграцията към големите промишлени центрове, а също и към западноевропейските държави. В момента поповчани се препитават основно в шивашките предприятия, земеделието и преработката на земеделски продукти, в сферата на услугите, от държавните и общински служби и фирми, както и в няколкото работещи в различна степен индустриални предприятия.

През последните няколко години се правят опити за развитие и на туризма, използвайки благоприятното разположение на града спрямо другите по-големи населени места, природните дадености на района и културното му богатство.

По различни многобройни проекти, спечелени от администрацията на Общината и от неправителствени организации се извършва ремонт на централната част на града и на кварталите му, водопровода, канализацията, улиците, общинските сгради (училища, читалища, читалища) и благоустройството му като цяло, с цел Попово да се превърне в едно по-привлекателно място за живот и бизнес.

Демографските процеси в община Попово са с все още слабо изразени неблагоприятни тенденции. Средната гъстота на населението е 41,6 човека / кв. м, като за сравнение средната гъстота за страната е 70,3 за Североизточен район – 64,4 и за област Търговище – 54,0 човека /кв. м. По данни на ГРАО в края на 2012 г. населението на града се е състояло от 18 994 човека (п

о постоянен адрес)

, а в края на месец февруари 2013 г. населението на общината е наброявало 33 213 човека

(по постоянен адрес)

.

По брой на населението общината заема 43-то място сред общините в България. Почти 50 % от населението живее в общинския център, а останалите 50 % – неравномерно разпределени в 34-те села на общината. Средният размер на селата в общината е около 510 души средно в едно село.

Структурата по пол на населението се характеризира с превес на жените над мъжете. На всеки 100 мъже се падат 106 жени.

В етническия състав на населението 71,3 % заема българската етническа група, на второ място е турската етническа група – 21,8 %, а трета по численост е ромската етническа група – 5,0 % от населението, а 1,8 % са групите на “друга етническа група”, “не се самоопределя” и “непоказано”. Община Попово като цяло има дял на малцинствата 27,0 %, който е по-висок от средния за страната (16,1 %), но по-нисък от средния за област Търговище.

В община Попово всички етнически групи съжителстват в атмосфера на толерантност и взаимно зачитане, не се наблюдават конфликти на етническа основа. Доколкото има проблеми, те са икономически – безработица и бедност в най-голяма степен сред

ромското малцинство.

Образователната структура на населението на общината показва по-нисък дял на лицата с висше и полувисше образование и по-висок дял на лицата със средно образование. Образователното равнище на селското население е по-ниско от това на градското.